

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 658/2026
04.06.2026. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Светланае Томић Јокић, председника већа, Бојане Пауновић, Милене Рашић, Гордане Којић и Слободана Велисављевића, чланова већа, са саветником Андреом Јаковљевић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Николе Миљковића, због кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтевима за заштиту законитости бранилаца окривљеног Николе Миљковића, адвоката Владимира Јанковића и Милана Марковића, поднетим против правноснажних пресуда Вишег суда у Краљеву К 10/25 од 10.12.2025. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 125/26 од 18.03.2026. године, у седници већа одржаној дана 04.06.2026. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈАЈУ СЕ, као неосновани, захтеви за заштиту законитости бранилаца окривљеног Николе Миљковића, адвоката Владимира Јанковића и Милана Марковића, поднети против правноснажних пресуда Вишег суда у Краљеву К 10/25 од 10.12.2025. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 125/26 од 18.03.2026. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Краљеву К 10/25 од 10.12.2025. године окривљени Никола Миљковић оглашен је кривим због кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. Кривичног законика и осуђен на казну затвора у трајању од 3 (три) године и изречена му је мера безбедности обавезно лечење наркомана која ће се извршавати у заводу за извршење казне или у одговарајућој здравственој или другој специјализованој установи и трајаће док постоји потреба за лечењем, али не дуже од три године, а време проведено у установи урачунава се у казну затвора.

Истом пресудом од окривљеног је трајно одузето 317,07 грама нето масе опојне дроге Cannabis и једна дробилица, а на основу одредбе члана 535. ЗКП и 62,10 грама нето масе печурки које у себи садрже психоактивну супстанцу псилоцин и 50,37 грама нето масе семенки биљке Cannabis.

Окривљени Никола Миљковић је обавезан да у корист буџетских средстава суда на име паушала плати износ од 5.000,00 динара, а на име трошкова кривичног поступка износ од 36.675,96, као и износ од 69.090,00 динара, у корист буџетских средстава ВЈТ у Краљеву и у корист буџетских средстава ПУ у Краљеву износ од 68.100,00 динара, све у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 125/26 од 18.03.2026. године одбијене су као неосноване жалба ВЈТ у Краљеву и жалба браниоца окривљеног Николе Миљковића и пресуда Вишег суда у Краљеву К 10/25 од 10.12.2025. године је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтеве за заштиту законитости поднели су:

- бранилац окривљеног Николе Миљковића, адвокат Милан Марковић, због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) и повреда кривичног закона из члана 439. тачка 1) и 2) ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји поднети захтев и укине побијане пресуде и предмет врати на поновно суђење и одлучивање првостепеном суду,

- бранилац окривљеног Николе Миљковића, адвокат Владимир Јанковић, због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји поднети захтев и укине побијане пресуде и предмет врати на поновно суђење и одлуку или да исте преиначи и окривљеног осуди због кривичног дела из члана 246. став 2. Кривичног законика и изрекне му казну у границама дозвољеног ублажавања казне испод законског минимума.

Врховни суд је доставио примерке захтева за заштиту законитости Врховном јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку и у седници већа коју је одржао без обавештења Врховног јавног тужиоца и бранилаца окривљеног Николе Миљковића, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета са одлукама против којих су захтеви за заштиту законитости поднети, па је нашао:

Захтеви за заштиту законитости бранилаца окривљеног Николе Миљковића, су неосновани.

Бранилац окривљеног Николе Миљковића, адвокат Милан Марковић као разлог подношења, захтева за заштиту законитости наводи битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, тврдећи да се побијане пресуде заснивају на незаконитим доказима, у смислу одредбе члана 16. ЗКП. Своју тезу бранилац заснива на анализи хронологије полицијског поступања, наводећи да су овлашћена службена лица, пре формалног претресања стана, фактички лишила слободе окривљеног његовим смештањем у службено возило и превозом до куће у којој је вршен претрес, као и да су припадници полиције, приликом вршења претреса поступали, супротно одредбама чланова 156. и 157. ЗКП, игноришући изричит захтев окривљеног за присуством браниоца, износећи при томе

тврдњу, да је предметна опојна дрога пронађена пре отпочињања претреса и довођења окривљеног на лице места, чиме је доказна радња претресања била фиктивна. Из оваквог поступања полиције, бранилац изводи закључак, да су сви материјални докази проистекли из те доказне радње, укључујући и записник о претресању и потврду о одузетим предметима, неупотребљиви, као „плодови отровног дрвета“. Са наведеним у вези, бранилац истиче и повреду одредбе члана 74. став 1. тачка 2) ЗКП, будући да окривљени приликом предузимања наведених радњи није имао браниоца, иако су постојали услови за њену примену.

Изнете наводе захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Николе Миљковића, адвоката Милана Марковића, Врховни суд оцењује као неосноване, из следећих разлога:

Одредбом члана 152. став 1. ЗКП прописано је да се претресање стана и других просторија или лица може предузети ако је вероватно да ће се претресањем пронаћи окривљени, трагови кривичног дела или предмети важни за поступак. Ставом 2. истог члана прописано је да се претресање стана и других просторија или лица предузима на основу наредбе суда или изузетно без наредбе на основу законског овлашћења.

Одредбом члана 156. став 1. ЗКП прописано је да после предаје наредбе о претресању, држалац стана и других просторија или лице на коме ће се претресање предузети позива се да добровољно преда лице, односно предмете који се траже. Ставом 2. је прописано да ће се држалац или лице из става 1. овог члана поучити да има право да узме адвоката, односно браниоца који може присуствовати претресању. Ставом 4. је прописано да ће се држалац стана и других просторија позвати да присуствује претресању, док је ставом 7. прописано да претресању присуствују два пунолетна грађанина као сведоци који ће се пре почетка претресања упозорити да пазе на ток претресања, као и да имају право да пре потписивања записника о претресању ставе своје приговоре на веродостојност садржине записника.

Одредбом члана 157. став 4. ЗКП прописано је да ће се о сваком претресању сачинити записник у коме ће се тачно описати предмети и исправе који се одузимају и место на коме су пронађени. Истом одредбом је прописано и да се у записник уносе примедбе присутних лица, а записник о претресању потписују присутна лица, док се о одузетим предметима сачињава потврда која ће се одмах издати лицу од кога су предмети, односно исправе одузете.

Из записника о претресању стана и других просторија ПС Рашка Кппр 50/24 од 19.11.2024. године, произлази да је у временском периоду од 13,30 часова до 14,30 часова, извршено претресање стана и других просторија држаоца Николе Миљковића у ... у улици број ..., и то на основу наредбе судије за претходни поступак Основног суда у Рашкој Кппр 50/24 од 18.11.2024. године. Пре предузимања претресања, наредба је, у смислу члана 156. став 1. ЗКП предата држаоцу Николи Миљковићу, уз позив да добровољно преда лица, односно предмете који се траже, при чему је поучен да има право да узме адвоката, односно браниоца који може присуствовати претресању, али је исти изјавио да не захтева присуство адвоката. Претресање стана обављено је у присуству два пунолетна грађанина у својству

сведока и то: АА и ББ, који су према констатацији на записнику, поучени о њиховој улози током спровођења претресања и исти су, уз овлашћена службена лица ПС Рашка, потписали записник, на коме нису констатоване било какве примедбе. Записник је без примедби потписао и Никола Миљковић.

Након обављеног претреса на наведеној адреси, у смислу члана 150. став 1. ЗКП, издата је и потврда о привремено одузетим предметима број 64790/2024 од 19.11.2024. године.

Сходно наведеном, Врховни суд налази да је претресање стана и других просторија, у конкретном случају, у свему извршено у складу са одредбама члана 155, 156. и 157. ЗКП, којима су прописане претпоставке и поступак спровођења ове доказне радње.

Стога, по оцени овог суда, записник о претресању стана и других просторија ПС Рашка Кппр 50/24 од 19.11.2024. године, ни сам по себи, а ни према начину прибављања није у супротности са одредбама Законика о кривичном поступку и представља законит доказ на којем се пресуда, у смислу одредаба Законика о кривичном поступку може заснивати, па су супротни наводи захтева оцењени као неосновани.

Имајући у виду да записник о претресању стана и других просторија, не представља незаконит доказ на коме се пресуда не може заснивати, то ни докази проистекли из истог – потврда о привремено одузетим предметима, као и остали докази проистекли из доказне радње претресања, не представљају незаконите доказе.

Поред овога, као неосновани су оцењени и наводи браниоца, којима исти, као незаконит доказ означава службену белешку о обавештењу примљеном од грађанина ВВ, имајући у виду да наведена службена белешка није изведена као доказ у поступку, нити је суд на истој засновао своју пресуду.

Из изнетих разлога неосновани су наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Николе Миљковића адвоката Милана Марковића којима се указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП.

Надаље, према одредби члана 74. став 1. тачка 2) ЗКП окривљени мора имати браниоца, ако се поступак води због кривичног дела за које је прописана казна затвора од осам година или тежа казна - од првог саслушања, па до правноснажног окончања кривичног поступка, док према тачки 3) исте одредбе, окривљени мора имати браниоца ако је задржан или му је забрањено да напушта стан или је притворен – од лишења слободе па до правноснажности решења о укидању мере.

Наиме, бранилац окривљеног Николе Миљковића, адвокат Милан Марковић у поднетом захтеву формално указује на повреду одредбе члана 74. став 1. тачка 2) ЗКП, међутим изнетом аргументацијом „о фактичком лишењу слободе“ окривљеног пре претресања, суштински указује на повреду права на обавезну одбрану из члана 74. став 1. тачка 3) ЗКП.

Како према стању списима, окривљени у процесноправном смислу није био лишен слободе, нити је био задржан или притворен, те како је од тренутка првог саслушања у ПС Рашка дана 19.11.2024. године имао браниоца адвоката Срђана Спасојевића, који му је постављен по службеној дужности решењем ПС Рашка Ку ЕДД 611337/2024 од истог дана, на који начин је у потпуности испоштовано његово право на стручну помоћ, то по оцени Врховног суда, у конкретном случају није дошло до повреде права на обавезну одбрану ни по тачки 2), нити по тачки 3) члана 74. став 1. ЗКП, како се то неосновано указује захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног Николе Миљковића адвоката Милана Марковића.

Неосновано се у поднетим захтевима за заштиту законитости оба браниоца окривљеног Николе Миљковића, указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, а у захтеву браниоца - адвоката Милана Марковића и на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП.

С тим у вези, у захтеву браниоца окривљеног Николе Миљковића, адвоката Милана Марковића, истиче се да радње окривљеног описане у изреци правноснажне пресуде, не садрже законска обележја кривичног дела из члана 246. став 1. Кривичног законика, јер узгој, брање, сушење и уситњавање биљке канабиса, када су предузети искључиво ради личне употребе, не представљају „производњу“ опојне дроге, у смислу наведене законске одредбе, посебно имајући у виду да се, сходно одредби члана 22. Закона о психоактивним контролисаним супстанцама, под производњом подразумевају радње којима се ствара нова психоактивна супстанца или се постојећа прерађује, док је у конкретном случају реч о радњама предузетим над већ формираном биљком.

Даље се у оба захтева бранилаца окривљеног Николе Миљковића истиче, да је на утврђено чињенично стање погрешно примењена одредба члана 246. став 1. Кривичног законика, јер радње окривљеног, према чињеничном стању утврђеном правноснажном пресудом, представљају искључиво неовлашћен узгој психоактивне конопље, односно радње обухваћене одредбом члана 246. став 2. Кривичног законика, а не производњу опојне дроге, истичући при томе, да из изведених доказа произилази да је предметна опојна дрога била намењена искључиво личној употреби, док бранилац – адвокат Милан Марковић додатно наводи да би, имајући у виду такву намену, евентуално долазила у обзир и правна квалификација из члана 246а став 1. Кривичног законика.

Према изреци правноснажне пресуде, окривљени Никола Миљковић је у време и месту означеном у изреци, при чему је његова способност да схвати значај дела и управља својим поступцима била смањена до битног, али не и битно, свестан свога дела и хтео његово извршење, неовлашћено производио супстанцу која је проглашена за опојну дрогу, тако што је у кући свог оца где повремено живи, засадио у две канте и до зрелости узгајао две биљке *Cannabis sativa*, које је након сазревања обрао и њене делове осушио и уситнио, на који начин је неовлашћено произвео опојну дрогу канабис са психоактивном супстанцом ТХЦ у масеном уделу већем од 0,3%, подобну за конзумирање, а која се налази на Списку психоактивних контролисаних супстанци Правилника о утврђивању Списка психоактивних контролисаних супстанци („Службени гласник РС“ бр. 77/2024 од 20.09.2024. године), да би исту, у количини од 317,07 грама нето масе, држао у кући све до 19.11.2024. године, када

су му полицијски службеници ПС Рашка, приликом претреса куће исту пронашли и уз потврду привремено одузели, иако је био свестан да је његово дело забрањено.

Кривично дело из члана 246. став 1. Кривичног законика чини онај ко неовлашћено производи, прерађује, продаје или нуди на продају или ко ради продаје купује, држи или преноси или ко посредује у продаји или куповини или на други начин неовлашћено ставља у промет супстанце или препарате који су проглашени за опојне дроге.

Дакле, радња извршења кривичног дела из члана 246. став 1. Кривичног законика садржи већи број алтернативно постављених радњи и може се састојати у производњи, преради, продаји или нуђењу на продају опојних дрога, као и у куповању, држању или преношењу ради продаје опојних дрога, а учинилац мора поступати неовлашћено. Под производњом се подразумева свака активност извршиоца којом се из одређеног материјала може добити супстанца која има својство опојне дроге, а сађење и узгајање канабиса представља производњу уколико су осим радње сетве и неге биљке у смислу биолошког зрења, до окончања вегетације, предузете и даље радње – убирање листова и цветова, те сушење и уситњавање претходно узгојене биљке канабис.

Полазећи од наведеног, те како из чињеничног описа у изреци правноснажне пресуде, из ког јасно произилази да је окривљени Никола Миљковић у кући свога оца у којој повремено живи, засадио две биљке *Cannabis sativa*, које је до сазревања узгајао, а након сазревања обрао, осушио и уситнио, чиме је неовлашћено произвео супстанцу која је проглашена за опојну дрогу - канабис, са садржајем ТХЦ већим од 0,3%, подобну за конзумирање, коју је потом у количини од 317,07 грама нето масе, држао у кући и која му је приликом претреса куће пронађена од стране полицијских службеника и уз потврду о одузетим предметима привремено одузета, то по налажењу овога суда из наведених чињеница и околности у изреци правноснажне пресуде јасно произилазе сва законска обележја кривичног дела неовлашћено производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. Кривичног законика, због којег је окривљени правноснажном пресудом оглашен кривим, и то како објективна обележја која се односе на радњу извршења - неовлашћено производио опојну дрогу, тако и субјективна обележја, која се тичу урачунљивости и умишљаја окривљеног, који обухвата свест о забрањености дела, па су неосновани наводи браниоца окривљеног Николе Миљковића, адвоката Милана Марковића, којима се истиче да је побијаним пресудама учињена повреда кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП.

Сходно изнетом, а како је окривљени у конкретном случају, како је то већ раније наведено, поред неовлашћеног узгајања биљака, предузео и радње брања, сушења и уситњавања биљака, којима је произвео супстанцу која има својство опојне дроге – канабис, који садржи психоактивну супстанцу ТХЦ у уделу већем од 0,3% која се налази на Списку психоактивних контролисаних супстанци Правилника о утврђивању Списка психоактивних контролисаних супстанци, а што представља радњу неовлашћене производње опојне дроге која је прописана као радња извршења кривичног дела неовлашћено производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. Кривичног законика, то су неосновани наводи захтева оба браниоца окривљеног којима се истиче да је нижестепеним пресудама учињена повреда кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП и да су радње

окривљеног требале бити правно квалификоване као кривично дело из члана 246. став 2. Кривичног законика односно из члана 246а став 1. Кривичног законика.

Остали наводи поднетих захтева, којима браниоци окривљеног оспоравају правилност утврђења нижестепених судова и оцену изведених доказа и износе другачије тумачење околности од значаја за доношење одлуке, а бранилац – адвокат Владимир Јанковић, полемиче и са налазом и мишљењем вештака и оспорава оправданост изрицања мере безбедности обавезног психијатријског лечења и чувања у здравственој установи, по оцени Врховног суда, представљају повреду одредбе члана 440. ЗКП. Поред овога бранилац окривљеног – адвокат Милан Марковић указује и на повреду одредби чланова 9, 68, 232, 233, 234. и 235. ЗКП.

Међутим, како повреде одредби чланова 9, 68, 232, 233, 234, 235. и 440. ЗКП, у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП, не представљају законом дозвољене разлоге за подношење захтева за заштиту законитости, окривљеном преко браниоца, то се Врховни суд у разматрање истих није упуштао.

С обзиром на то, да уз захтев за заштиту законитости, бранилац окривљеног Николе Миљковића, адвокат Милан Марковић није доставио одлуку Уставног суда или Европског суда за људска права, која се односи на окривљеног или другог учесника у поступку, сходно члану 484. ЗКП, то се Врховни суд није упуштао ни у оцену навода овог браниоца да је приликом доношења побијаних пресуда дошло до повреде Уставом загарантованих права из члана 27, 28 и 33. Устава РС.

Са изнетих разлога, Врховни суд, је на основу члана 491. став 1. ЗКП, одлучио као у изреци пресуде.

**Записничар-саветник,
Андреа Јаковљевић,с.р.**

**Председник већа-судија,
Светлана Томић Јокић,с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић